

til Tanken i Fredg. 28. Oktober 1702, forsaavidt det i § 41 erkjendes, at den Omstændighed, at Nogen undviger af Riget eller holder sig skjult, uden at hertil kan formodes anden Grund end Gjæld, kan gjøre det onskeligt for hans Kreditorer, at hans Bo tages under Konkursbehandling, men man har dog ikke ment i saa Henseende at burde gaa saa vidt som den bestaaende Lovgivning. For det Første har man troet, at der ikke er Anledning til at paalægge Skifteretten at skride ind, medmindre der fremkommer Dpfordring fra en Fordringshaver. Naar der virkelig er nogen Anledning til Konkursbehandling, vil en saadan Dpfordring ikke undblive, og saasnart den foreligger, skal Skifteretten tage Boet under Behandling, uden Hensyn til, om den Dpfordrende har forfalden Fordring eller ikke, og uden at denne behøver at optræde som egentlig Rekvirent med det heraf flydende Ansvar. Dernæst har man ment, at Konkursbehandling ikke bør finde Sted, medmindre Omstændighederne i det enkelte Tilfælde give Grund til at betrygte, at Udsættelse hermed vilde komme Kreditorerne til Skade. Skifteretten kan, hvis den hertil finder Anledning, bestikke en god Mand, saavidt muligt blandt Skyldnerens Slægt eller Venner, til at afgive Erklæring, forinden Konkursbehandling beslattes.

Med Hensyn til § 42 skal det kun bemærkes, at Ordene tilstrækkelig tydeligt vise, at den Eksekutions- eller Arrestforretning, under hvilken Skyldneren har vist sig, at være insolvent, ikke behøver at være afholdt efter Begjæring af den Fordringshaver, som nu fremkommer med Paastand paa Konkursbehandling.

Den franske og den preussiske Lovgivning giver Fordringshaverne Ret til at paastaa Konkursbehandling, saasnart en Handlende har standset sine Betalinger. Andre Lovgivelser foreskrive, at Standsningen med Betaling skal have vedværet i 2 eller 3 Dage. Den svenske og den norske Konkurslov give endog Skyldneren en Frist af 8 Dage til at gjenoptage sine Betalinger, og herom udtale Motiverne til Udkastet til den norske Konkurslov, at det er en længere Frist, end nogen anden Handelslov tilstaar Skyldneren. Forflagets § 43 fast-

sætter i Overensstemmelse med de tvende førstnævnte Lovgivelser, at Konkursbehandling kan fordres, saasnart Betalingerne standse. Naar dette er sket, er det af Vigtighed, at Skyldneren snarest muligt bliver sat ud af Raadighed over Boet, og det er vistnok noget, som forholdsvis sjældent forekommer, at en Mand som har maattet standse sine Betalinger, ser sig istand til at optage dem igjen i Løbet af saa Dage. Der er derfor neppe Grund til af Hensyn til, saadanne sjældne Tilfælde væsentlig at svække Betydningen af den Kreditorerne givne Ret til at fordre Konkursbehandling, ved at foreskrive, at der skal hengaa en vis Frist, efter at den Paagjældende har standset sine Betalinger, forinden der kan gjøres Brug af denne Ret, en Regel, der i Anvendelsen er saameget mere mislig som det ofte vil være uanselig nokagtigt at fixere et Tidspunkt for Betalingsstandsningens Begyndelse.

Den Regel, at enhver Fordringshaver, naar en Skyldner standser sine Betalinger, kan fordre hans Bo taget under Konkursbehandling, gjælder ifølge § 43 ikke blot, naar Skyldneren er Handlende, men ogsaa, naar han er Fabrikant eller Skibsreder, samt endelig, naar han for ikke længere siden end 1 Aar har været i saadan Næringsvei. Denne Ordning stemmer overens, saavel med den preussiske som med den norske Konkurslov. Den svenske Konkurslov § 4, jfr. § 139, lader derimod kun Regelen gjælde om „Kåpman“. Der er vistnok efter vore Forhold god Grund til ogsaa at gjøre Regelen anvendelig paa Skibsredere og Fabrikanter, hvilket sidste Udtryk ogsaa omfatter den, der for egen Regning driver en Fabrik, selv om han ikke eier den. At Regelen er udvidet til ogsaa at gjælde om dem, der i Løbet af det sidste Aar have drevet en af de anførte Næringsveie, vil findes naturligt. — Om en Næringsdrivende skal betragtes som Handlende, er et Spørgsmaal, som i det Bæsjentlige maa overlades til Domstolenes Afgjørelse i hvert enkelt Tilfælde. Der gives vel en Forklaring af Begrebet i Forflagets § 45, men naar det her i Overensstemmelse med Lov om Sø- og Handelsretten af 19de Februar 1861 § 13 hedder, at ved Handlende forstaas i denne Lov (jfr.